

Opgroeien
doe je niet alleen

De allersnelste opvang ooit

‘Opeens stond ik thuis met een tweejarige dreumes’.

Het woord ‘crisisopvang’ zegt het zelf: veel tijd om na te denken is er niet. Maar soms gaat het wel heel snel. Dat merkte Iris, die een week lang een jongetje opving toen zijn mama opeens moest bevallen.

“Eind november waren we op teambuilding toen ik een telefoontje kreeg van Pleegzorg: er was een Guinese vluchteling in het Klein Kasteeltje, die in de kerstvakantie moest bevallen van haar tweede kindje. Of ik haar zoontje kon opvangen terwijl zij in het ziekenhuis lag? Mijn werk was gesloten tussen kerst en nieuwjaar, dus ik stemde toe. Maar nog geen uur later kreeg ik opnieuw telefoon: ‘De mama haar water is gebroken en ze is naar het ziekenhuis. Kun je nu al haar zoontje opvangen?’ Van mijn diensthoofd mocht ik vertrekken, dus ik ging de begeleidster ophalen bij Pleegzorg en samen reden we naar het Klein Kasteeltje om de spullen van het jongetje op te halen. Het sneeuwde.”

‘Pas ’s avonds is dat jongetje beginnen te wenen’

“Daarna reden we door naar het Sint-Pietersziekenhuis aan de Hallepoort, waar de mama heel rustig op haar ziekenhuisbed zat. Zij tekende de papieren en haar zoontje van net geen twee jaar ging zonder te wenen in de buggy met mij mee. Pas ’s avonds toen ik hem in zijn bedje legde is hij beginnen wenen. Maar hij kon niet in het ziekenhuis blijven en ook niet in het Klein Kasteeltje.

Op weg naar huis heb ik nog eten en pampers gekocht en om half vier stond ik thuis met een dreumes. Bij Pleegzorg zeiden ze: ‘Dit is de snelste crisisopvang ooit!’

Om half tien ’s avonds kreeg ik een sms van de mama dat ze om vijf uur bevallen was, dus vlak nadat wij vertrokken waren. Terwijl ze toen nog zo rustig op bed zat!”

‘Je geeft je kind mee aan een wildvreemde’

“Een paar dagen later ben ik eerste keer met Ilyas op bezoek geweest bij zijn mama in het ziekenhuis. Overdag ging hij naar de crèche die ik gelukkig ook nog diezelfde dag had kunnen regelen. Dat was wel niet zo gemakkelijk voor hem. Speelgoed interesseerde hem niet, daar keek hij niet naar om. Je merkte duidelijk dat hij dat niet kende. Aan het einde van de week hing hij huilend aan mijn broek.

Toen de mama uit het ziekenhuis ontslagen werd, wilde ze graag dat Ilyas terug bij haar kwam. Ze had haar dochttertje moeten achterlaten in de couveuse en ze zat daar helemaal alleen in het Klein Kasteeltje, zonder kinderen. We hebben haar wel overhaald om Ilyas in de crèche te laten, maar toen zij verhuisde naar een opvangcentrum in Vilvoorde is dat gestopt. Achteraf gezien heeft het mij verwonderd dat het zo vlot ging: je bent illegaal in een land, waar je de taal niet spreekt, je moet bevallen en je geeft je kind zomaar mee met een wildvreemde. Chapeau voor die mama en voor Ilyas dat ze ons dat vertrouwen schonken.”